

El francès prescindible

França té cada vegada menys influència a la UE, i la poca que té li fa por utilitzar-la.

© The Economist

Al setembre, com Alemanya lluitava per fer front a la política i la logística de l'afluència més gran de refugiats en la història moderna, França va decidir muntar un espectacle de la solidaritat europea. Alguns buròcrates francesos, armats amb intèrprets àrabs i altaveus, van llogar tres cotxes i van partir cap a la ciutat alemanya de Munic. La idea era omplir els vehicles amb refugiats i portar-los cap a França, travessant el Rin i alleujar així la càrrega d'Alemanya. Els francesos havien planejat la recerca d'uns 1.000 sol·licitants d'asil. Però al final només en van convèncer uns pocs per pujar a bord. Semblava que no estaven interessats en la solidaritat

francesa; que volien viure a Alemanya. Els cotxes van marxar mig buits.

El patró que es va seguir resultava familiar. A mesura que Europa s'ha bolcat per respondre als canvis dels últims mesos –primer el problema de la moneda a Grècia, ara la crisi dels refugiats– França s'ha vist cada vegada més marginada: en el millor cas un petit aliat de la senyora Merkel, en el pitjor, un espectador mut. Amb Grècia al caire de l'expulsió de la zona euro al mes de juliol, François Hollande va entabanar, consultar i intervenir. Però va ser la paraula de la senyora Merkel la que va determinar el destí de Grècia.

L'èxode de refugiats situa de nou França al marge d'Europa. Quan un gran nombre d'emigrants van començar a

desembarcar a les costes mediterrànies a principis d'aquest estiu, Hollande es va negar a aprovar la idea de les quotes nacionals per compartir sol·licitants d'asil. No va ser fins que la senyora Merkel va convertir Alemanya en un refugi i que va ser elogiada com un guardià de l'esperit humanitari d'Europa, que els francesos van començar a canviar d'actitud. Al setembre, Hollande va fer marxa arrere i, al capdavant, va fer costat a un esquema de quota europea obligatòria. Com els obstacles van augmentar i es van treure les urpes, François Hollande –un deixeble de Jacques Delors, artífex d'una Europa sense fronteres– es va quedar en silenci. Només va ser la senyora Merkel, qui se'n va anar a Ankara el mes passat per intentar persuadir els turcs de reforçar els controls a la frontera amb Europa. I va ser ella qui després va dirigir una reunió d'emergència a Brussel·les a la qual assistiren els països de la zona de “la ruta dels Balcans” (els favorits dels emigrants). França ni tan sols hi va ser present.

Fins a cert punt, l'eclipsi de França sobre els refugiats és producte de la geografia i la història. Quan Líbia es va afonar fa uns anys, i els emigrants es van desplaçar a la zona mediterrània occidental, França i Itàlia es trobaven en la línia d'enfront. Aquesta vegada, l'onada es va produir cap a l'est, lluny de les fronteres franceses: venien de Síria i d'Iraq a través de Turquia i les illes de l'Egeu de Grècia. En tot cas, els vincles familiars, la fe o l'idioma de països com Alemanya, Gran Bretanya i Suècia, així com unes millors perspectives d'ocupació, han convertit França en un país de trànsit, no una destinació final. El problema més gran que té amb els refugiats rau a Calais, on uns 6.000 emigrants han acampat en camins fangosos sota làmines de plàstic –però estan intentant fugir del port francès, i fer-ho a través del túnel del Canal cap a una economia més forta com la de Gran Bretanya.

Seria erroni suggerir que els francesos han acordat en silenci ser els actors secundaris d'Europa. Ben mirat, Hollande va pretendre treure un únic resultat de les negociacions amb Grècia, i va assegurar que el país ha de romandre a la zona euro. El president francès ja ha estat debatent una sèrie d'idees que tendeixen a enfortir una moneda única, com un Parlament de la zona euro, un pressupost i transferències fiscals. França també està pressionant perquè hi hagi guàrdies

fronterers europeus comuns i perquè la força de la unió franco-alemanya continuï sent important: no ho va ser fins que els francesos es van plantejar la idea que la política hagués de concretar les quotes. D'alguna manera, una divisió informal de les tasques dóna a Alemanya el lideratge dins d'Europa, i en deixa França a fora. A l'estranger, França aporta el seu poder militar per implicar-se d'una manera que Alemanya trobaria impensable (i que ara eclipsa els esforços de Gran Bretanya): derrocar gihadistes al Sahel, o desmuntar bombes sobre Síria i l'Iraq. El seu eficient cos diplomàtic no plany esforços per intentar obtenir un acord global vinculant pel qual es redueixin les emissions de carboni en les conferències sobre el clima de París, que comencen el 30 de novembre.

El so del silenci

Des de la signatura del Tractat de Roma l'any 1957, França s'ha lligat a Alemanya en un acord simple: que en totes les divergències d'interessos o de polítiques que ambdós tinguessin, trobarien una manera de cooperar. Això solia significar comprometre's de manera igualitària. Però en l'última dècada, com que el decaïment econòmic ha debilitat la seva participació política i l'expansió ha diluït el seu poder, França ha tingut problemes a l'hora d'acceptar que el seu estatus hagi disminuït. El creixent desequilibri es va dissimular només per la hiperactivitat de Nicolas Sarkozy, el predecessor d'Hollande.

Avui, la poc imponent presidència del senyor Hollande ha exposat els francesos a la incòmoda realitat d'una Europa liderada per Alemanya. Davant de l'elaboració de polítiques unilaterals d'Alemanya sobre la crisi migratòria, els francesos s'han trobat a si mateixos enganyats i silenciats.

Segons François Heisbourg, de la Fundació per a la Investigació Estratègica, la resposta del Govern francès es pot resumir amb el terme comú francès *tétanisé*. França no ha dit res sobre els emigrants, i encara menys ha fet res. S'ha acordat acceptar només 24.000 sol·licitants d'asil, menys d'un terç de la capacitat del seu estadi nacional de futbol. Des de començament de setembre, Alemanya n'ha acceptat vora 500.000.

Traducció de Marina Solaz Cortés

VI JORNADES GASTRONÒMIQUES

Mengem a Vila-real

· Olla de la Plana ·

Participants: NOVEMBRE DE 2015

EL CASINO · PA NEGRE · ESPLIEGO · CAL DIMONI · EL GAUCHO
 · LA OLIVERETA · JUANI · EL TARONGER · LLUISOS · DEFELI
 · AL D'EMILIO · EL MISO · LOS MAÑOS · LUCCIOLA
 · NAVARRO · EL MOLÍ · GASTRO TENTACIÓ

 /jornadas.gastronomicas - /fomenteconomic.devilareal
  @fomenteconomic
  http://mengem.vila-real.es

PROGRAMA D'ACTIVITATS

Divendres 27

Tast de dolços italians

20.30h

Restaurant El Casino

Amb reserva prèvia, preu 10 euros

Places limitades